

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžrk/22/2018
Identifikačné číslo spisu: 7017200392
Dátum vydania rozhodnutia: 14.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Čanádyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200392.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): JUDr. Melánia Burdová, Hraničná 2, Košice, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu: Agro Poľnohospodárske družstvo Palín, so sídlom Palín, IČO: 31 719 139, právne zastúpený: JUDr. Michal Treščák ml., advokát, so sídlom Thurzova 6, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, so sídlom Komenského 52, Košice, za účasti: B. R., rod. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, J., o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP-2017/010398-Kos zo dňa 30.03.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/57/2017-49 zo dňa 21. júna 2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 6S/57/2017-49 zo dňa 21.06.2018 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.03.2017, č. OU-KE-OOP-2017/010398-Kos (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného“, „preskúmané rozhodnutie žalovaného“), ktorým správny orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného úradu Michalovce, pozemkový a lesný odbor č. OU-MI-PLO-2016/000203-700 Vár zo dňa 18.11.2016 (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým prvostupňový správny orgán priznal oprávnenej osobe B. R., rod. Š., nar. XX.XX.XXXX (ďalej aj len „oprávnená osoba“) právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, podľa stavu v čase odňatia, pozemknoknižná vložka č. 1420, mpč. 1259/150, pasienok vo výmere 1 128 714 m² a mpč. 1259/265, pasienok o výmere 23 328 m², k.ú. J. X. N., postupom podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o

navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 503/2003 Z.z.“).

2. Prvostupňovým správnym rozhodnutím bolo oprávnenej osobe priznané právo na vrátenie predmetných pozemkov po pôvodnom vlastníkovi E.X. Š., zapísaného v urbárskej knihe z roku 1930 pod poradovým č. 6 o výmere 1 káblík (57 árov 52 m²), terajší stav podľa E-KN, list vlastníctva č. XXX, k.ú. R., parcela č. E-KN 1259/150, trvalé trávne porasty o výmere 1 113 746 m² a parcela č. E-KN 1259/265, pasienok o výmere 25 083 m² v podiele 1/225.

3. Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia poukázal na ust. § 5 ods. 1, 2, 3, § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z.z., § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len ako „zákon č. 330/1991 Zb.“), § 3 ods. 5, § 19 ods. 2, 3, § 34 ods. 1, 4, 5, § 46, § 47 ods. 1, § 59 ods. 1, 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej aj len „zákon č. 71/1967 Zb.“, „zákon o správnom konaní“, „správny poriadok“).

4. Správny súd v dôvodoch kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku konštatoval, že z obsahu spisovej dokumentácie žalovaného vyplýva, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím v odvolacom konaní potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. priznal oprávnenej osobe právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, podľa stavu v čase odňatia pzkn. vložka č. 1420, mpč. 1259/150, pasienok, výmera 1 128 714 m² a mpč. 1259/265, pasienok o výmere 23 328 m², k.ú. J. X. N.. Pôvodným vlastníkom pozemkov bol E. Š.A., zapísaný v urbárskej knihe z roku 1930 pod poradovým číslom 6 o výmere 1 káblík (57 árov 52 m², terajší stav podľa E-KN, list vlastníctva č. XXX, k.ú. R., parcela č. E-KN 1259/150, trvalé trávne porasty o výmere 1 113 746 m² a parcela č. E-KN 1259/265, trvalé trávne porasty o výmere 25 083 m² v podiele 1/225. Obvodnému pozemkovému úradu Michalovce (právnemu predchodcovi OÚ Michalovce, PLO) bolo dňa 31.12.2004 pod č. 2004/03198 doručené podanie obce Stretava, v zastúpení starostom Marekom Keherom, vo veci žiadosti o vydanie pôdy, ktorá patrila spoločenstvu vlastníkov pôdy - občanov Stretavy, vedenej na liste vlastníctva č. XXXX, parcela č. 1259/150 v k.ú. J. X. N., pôda bola na základe zákona č. 81/1949 Zb. prevedená bez súhlasu vlastníkov do majetku JRD Stretava. Obvodnému pozemkovému úradu Michalovce bol doručený výpis z verejného zhromaždenia vo veci uplatnenia reštitučného nároku na navrátenie pôdy, konaného dňa 15.12.2004 v Obecnom kultúrno-spoločenskom stredisku v Stretave, splnomocnenie občanov k podaniu žiadosti o navrátenie pôdy pre obec Stretava, v zastúpení Marekom Keherom, starostom obce, podpísané štyrmi splnomocniteľmi a splnomocnencom a prezenčná listina z uvedeného verejného zhromaždenia.

5. Podľa názoru správneho súdu si B. R. reštitučný nárok uplatnila prostredníctvom splnomocneného zástupcu v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote a svoju vôľu nechať sa zastupovať jednoznačne prejavila už na verejnom zhromaždení konanom dňa 15.12.2004 a následne prvostupňovému správne orgánu doložila aj dohodu o plnomocenstve, ktorou splnomocnila obec Stretava, v zastúpení starostom obce Marekom Keherom na zastupovanie vo veci uplatnenia reštitučného nároku. Uvedené skutočnosti potvrdzujú aj listiny, ktoré sú súčasťou spisového materiálu OÚ Michalovce, PLO. Po vykonanom dokazovaní bolo preukázané, že sú splnené aj podmienky vymedzené v ust. § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., pretože všetci žiadatelia splnomocnili súhlasom majiteľov väčšiny podielov na uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva starostu obce, ktorý uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva za nich.

6. Správnosť posúdenia uplatnenia nároku B. R. žalovaným potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžr/145/2011 zo dňa 16.11.2011, ktorý sa zaoberal predmetným uplatnením reštitučného nároku obcou Stretava, v zastúpení starostom obce Marekom Keherom, pri preskúmaní rozhodnutia OPÚ Michalovce o navrátení vlastníctva inej oprávnenej osobe, konkrétne u p. H. H.. Najvyšší súd SR svojím rozsudkom zmenil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Sp/30/2010-55 zo dňa 10.06.2011 tak, že tento zmenil a rozhodnutie odporcu (OPÚ Michalovce) zo dňa 05.11.2010, č.j. 2010/00619/R-9/Dr.Oz potvrdil. Preto podstatnú námietku žalobcu spočívajúcu v jeho tvrdení v

správnom konaní aj v žalobe, že žiadosť o navrátenie vlastníctva v čase jej podania bola podaná neoprávnenou osobou a že uplatnenie nároku B. R. nebolo uplatnené v zákonnej prekluzívnej lehote a zároveň podaná žiadosť nespĺňala ani všetky náležitosti požadované zákonom na preukázanie nároku, pretože neboli k žiadosti doložené všetky doklady v termíne do 31.12.2004, správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

7. Podľa názoru správneho súdu žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutie žalovaného správne poukázal na vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR, pričom v odôvodnení rozhodnutia zároveň uviedol, že OÚ Michalovce, PLO vychádzal zo základnej zásady správneho konania upravenej v § 3 ods. 5 zákona o správnom konaní v platnom znení, podľa ktorej „správne orgány dbajú, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely“ a na základe uvedeného žalovaný aj konal a rozhodol, a to v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu SR, pretože v prípade rozhodnutia OPÚ Michalovce preskúmaného Najvyšším súdom SR a rozhodnutia OÚ Michalovce, PLO potvrdeného v odvolacom konaní žalovaným ide o skutkovo zhodné prípady, preto v preskúmanom prípade nejde len o žalobcom tvrdené nejaké parafrázovanie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako to uvádza žalobca v podanej žalobe. Poukázanie žalobcu na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Sp/32/2011 zo dňa 15.11.2011, ktorý rozsudok je rozhodnutím procesným a nie rozhodnutím konečným, je podľa názoru správneho súdu právne nevýznamné, a preto nedôvodné. Preto s námietkami žalobcu sa žalovaný dostatočným spôsobom vysporiadal a uviedol svoje právne úvahy a názory, ktoré ho viedli k prísnemu pridržianiu sa vyššie uvedeného právneho názoru v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR.

8. Žalovaný podľa názoru správneho súdu preto vecne správne posúdil vec žalobcu, použil na vec žalobcu sa vzťahujúce zákonné ustanovenia a aj sa náležite vysporiadal so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a vyjadreniami žalobcu procesného charakteru, ktoré uplatnil v správnom konaní, ak pritom poukázal aj na aplikáciu zákona o správnom konaní v znení neskorších predpisov v reštitučnom konaní a na účel reštitučného zákona. Taktiež v rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Správny súd pre úplnosť dodal, že žalovaný v čase vydania svojho rozhodnutia (04.11.2010) ani súd v čase vydania rozhodnutia z 15.11.2011 č.k. 5Sp/32/2011-54 nemal k dispozícii rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžr/145/2011 zo dňa 16.11.2011 s uvedeným právnym názorom, a preto ho nemohli aplikovať na skutkovo zhodný alebo podobný prípad žalobcu vo svojich skorších rozhodnutiach, ale až na preskúmaný prípad žalobcu.

9. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel a posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

10. Správny súd vyhodnotil dôvody žaloby vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného ako nedôvodné po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho a administratívneho spisu žalovaného a stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí žalovaného, ktoré sú podrobne a precízne vyargumentované a formulované, pričom reagujú na jednotlivé odvolacie námietky žalobcu, ktoré sú v podstate zhodné s jednotlivými bodmi žaloby a sú vyčerpávajúce.

11. Preto na základe vyššie uvedeného skutkového stavu a právneho hodnotenia tohto skutkového stavu, pokiaľ ide o žalobné dôvody žalobcu, krajský súd uzatvoril, že nevidí v nich dôvod na to, aby bolo rozhodnutie žalovaného a prípadne aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ako nezákonné zrušené, pretože žalovaný okrem toho, že dospel k správnym skutkovým zisteniam a k správne právnemu posúdeniu veci, popísal vo svojich rozhodnutiach dostatočne zodpovedne aj skutkový stav veci, na ktorý aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Žalovaný v rámci odvolacieho konania

preskúmal prvostupňové rozhodnutie, pričom podľa názoru krajského súdu správne konštatoval, že tak ako je koncipované, je aktom vecne správne vyvodeným, zachovávajúcim zásady správneho konania za súčasného pridržiavania sa požiadaviek súdnej praxe v judikatúre Najvyššieho súdu SR. Žalobca preto nemohol byť napadnutým rozhodnutím ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

12. Správny súd preto z uvedených dôvodov, aplikujúc na žalovaným zistený skutkový stav zásady súdneho konania o úlohe a účele súdneho konania, ako aj príslušné ustanovenia SSP, nezistiac vady žalovaného rozhodnutia, nemal pochybnosti o skutkových zisteniach a o žalovaným vykonaných dôkazoch a mal za to, že správne orgány oboch stupňov presne a úplne zistili skutočný stav veci, postupovali v súlade s ust. § 3 ods. 4 a 5, § 32 ods. 1 a § 46 správneho poriadku, vykonali dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre posúdenie veci žalobcu, svoje rozhodnutia dostatočne precízne a aj presvedčivo odôvodnili, čím boli splnené hmotnoprávne i procesnoprávne predpoklady pre vydanie rozhodnutia, ktoré krajský súd považoval za zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené a obsahujúce všetky predpísané náležitosti podľa správneho poriadku. Krajský súd zdôraznil, že treba vziať do úvahy aj skutočnosť, že správny súd „nie je súdom skutkovým“ ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy a tieto právne otázky žalobca výslovne aj nenamietal, avšak si ich mylne a najmä subjektívne vo svoj prospech vykladal.

13. Krajský súd nezistiac dôvody na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov žalovaného rozhodnutia, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych predpisov obsiahnutých aj v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie jeho výroku, sa s napadnutým rozhodnutím žalovaného v plnom rozsahu stotožnil a považoval právne posúdenie veci žalovaným za vecne správne. Správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách na vec sa vťahujúcich právnych predpisov a ich rozhodnutia považoval za skutkovo a právne správne, a teda vydané v súlade so zákonom č. 503/2003 Z.z., ako aj so zákonom o správnom konaní.

14. Preto z uvedených dôvodov správny súd podľa ust. § 190 SSP žalobu žalobcu, majúc za to, že preskúmvané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom č. 503/2003 Z.z., ako aj so zákonom o správnom konaní v znení neskorších predpisov, najmä jeho poslednej novely, ktorou bolo ust. § 3 ods. 4 doplnené o jeho druhú vetu, ako nedôvodnú zamietol. Súčasne krajský súd neúspešnému účastníkovi konania, ktorým bol žalobca, právo na náhradu trov konania nepriznal v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP, keď žalovaný si právo na náhradu trov konania v zmysle ust. § 168 SSP neuplatnil, preto krajský súd vyslovil vo výroku svojho rozsudku, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva.

II.

Kasačná sťažnosť

15. Proti rozsudku krajského súdu podal riadne a včas kasačnú sťažnosť žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej aj ako „sťažovateľ“) písomným podaním zo dňa 06.08.2018 z dôvodov § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

16. V kasačnej sťažnosti konštatoval, že predmetom žaloby bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného o prinavrátení vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam v prospech účastníka p. R., ktoré podľa žalobcu bolo vydané v rozpore so zákonom. Žalobca tak už v samotnom správnom konaní pred žalovaným, ako aj v podanej žalobe namietal dva zásadné nedostatky, resp. porušenia zákona, ktoré zakladajú nesprávnosť rozhodnutia žalovaného. Najzásadnejším bolo nedostatočné preskúmanie splnenia procesných podmienok pre uplatnenie nároku na prinavrátenie vlastníctva, keď žiadosť o prinavrátenie nebola podaná oprávnenou osobou. Žiadosť za p. R. pred uplynutím prekluzívnej zákonnej lehoty na jej podanie podal starosta obce Stretava bez toho, aby predložil riadne písomné splnomocnenie. Tento nedostatok nebol odstránený ani do konca lehoty na podanie žiadosti, t.j. do 31.12.2004, teda žiadosť nepodala oprávnená osoba a o prinavrátení vlastníctva podľa názoru žalobcu nebolo možné rozhodnúť.

Okrem toho žalobca poukazoval na druhú zásadnú vadu postupu žalovaného pri vydaní jeho rozhodnutia, a to síce porušenie ustanovení zákona o postupe správneho orgánu v konaní pred ním. Správny orgán prvého stupňa po predložení žiadosti starostom obce Stretava za p. B. R. vyzval žiadateľa na odstránenie nedostatkov podania a konanie prerušil, pričom žiadateľa zároveň poučil o následku zastavenia konania v prípade neodstránenie vytykánych nedostatkov v zákonnej lehote. Napriek tomu, že k odstráneniu nedostatkov doložením chýbajúcich podkladov a údajov nedošlo ani po opakovaných výzvach, orgán prvého stupňa vo veci ďalej konal a vydal rozhodnutie o priznaní vlastníckeho práva, ktoré bolo žalovaným potvrdené. Napriek týmto namietaným porušeniam práv žalobcu v správnom konaní, Krajský súd v Košiciach dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby a túto v celom rozsahu zamietol. V zmysle odôvodnenia jeho rozhodnutia, žalovaný postupoval správne, splnenie procesných podmienok bolo riadne preskúmané a napádané rozhodnutie žalovaného zodpovedalo zákonu. Taktiež ako aj samotný žalovaný, Krajský súd v Košiciach v rámci námietky týkajúcej sa absencie riadnej plnej moci udelennej starostovi obce Stretava na podanie žiadosti za p. B. R. ako oprávnenú osobu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžr/145/2011 z 16.11.2011, ktorý v totožnom prípade vyslovil právny názor o existencii udelennej plnej moci a tým oprávnenosti starostu obce Stretava na podanie žiadosti o prinavrátanie vlastníckeho práva. S poukazom na zásadu rovnakého rozhodovania v rovnakých, resp. obdobných veciach mal súd za to, že žalovaný a ani on sám nemohli rozhodnúť inak.

17. S právnym názorom Krajského súdu v Košiciach sa sťažovateľ nestotožnil, nakoľko podľa názoru sťažovateľa pri svojom rozhodovaní vychádzajúc z jeho odôvodnenia, ktoré v relevantnej časti je takmer zhodné s odôvodnením rozhodnutia žalovaného, súd opomína zohľadniť a venovať sa druhej z vytykánych väd postupu a rozhodnutia žalovaného, a to porušenia ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. Podľa názoru sťažovateľa, ak by toto bolo zohľadnené a súdom riadne preskúmané, nemohol by súd dospieť k záveru o nedôvodnosti žaloby. Správny súd sa pri svojom rozhodnutí absolútne nevysporiadal s namietaným porušením ust. § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku. K tomuto sa v odôvodnení ani len nevyjadril a absentujú akékoľvek jeho úvahy, z akých dôvodov namietané porušenie zákona nebolo považované súdom za relevantné a za zásah do práv žalobcu ako účastníka správneho konania. Takýto postup je porušením práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, keďže právo každého účastníka konania na riadne odôvodnenie je súčasťou práva na súdnu ochranu. Žalobca pritom v podanej žalobe výslovne poukázal na to, že správne orgány, a to tak správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný sa námietkami žalobcu ohľadne nezákonného pokračovania v konaní nezaoberali a v odôvodneniach ich rozhodnutí absentuje akákoľvek zmienka o dôvodoch takéhoto postupu. Nápravy sa žalobca však nedočkal ani v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného súdom, keďže konajúci súd na tieto rozhodujúce skutočnosti uvedené v žalobe taktiež neprihliadal a z tohto hľadiska napadnuté rozhodnutie nepreskúmal. Žalobca považoval za neakceptovateľný a v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania taký postup súdu, kde sa konajúci súd na podklade žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nevenuje všetkým rozhodujúcim skutočnostiam obsiahnutým v žalobe, ale preskúmanie rozhodnutia ukončí už pri posúdení jednej z námietok ako nedôvodnej, v dôsledku čoho rozhodnutie nepreskúma riadne a úplne. Povinnosťou súdu pri rozhodovaní o správnej žalobe je preskúmanie správneho rozhodnutia v takom rozsahu, aby boli preverené a zistené všetky porušenia práv účastníkov konania, ktoré boli v podanej žalobe namietané. Krajský súd v Košiciach si však túto svoju povinnosť nesplnil a rozhodnutie riadne nepreskúmal, vytykanie porušenia práv žalobcu ako účastníka správneho konania ani nezisťovala k tomuto sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril, na základe čoho jeho rozhodnutie trpí takou vadou, ktorá zakladá dôvod na jeho zrušenie. Napriek tomu, že súdy majú poskytnúť účastníkom správneho konania súdnu ochranu ich práv v prípadoch, kedy tieto neboli dodržané v konaní pred správnymi orgánmi, v prípade žalobcu boli jeho práva porušené aj v rámci súdneho konania zo strany súdu v dôsledku jeho nesprávneho postupu.

18. Žalobca opätovne uviedol aj okolnosti vyššie spomínaného porušenia ustanovení správneho poriadku jeho protizákonným pokračovaním a rozhodnutím, nakoľko z týchto je podľa neho zrejmé, že nejde o zanedbateľný nedostatok, ale o vážny zásah do práv žalobcu. Podľa ust. § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený. Zákon teda nedáva správnemu orgánu možnosť úvahy a fakultatívneho rozhodnutia o zastavení konania, ale takéto

zastavenie v prípade neodstránenia väd návrhu na jeho začatie je obligatórne. Aj konanie o navrátení vlastníctva sa spravuje ustanoveniami správneho poriadku, ktoré stanovujú všetkým subjektom konania zákonné povinnosti a práva. V súvislosti s uvádzaným nesplnením podmienok na začatie konania v dôsledku nedostatkov podanej spoločnej žiadosti za niekoľkých oprávnených, napr. rodný list oprávnenej osoby pôvodného vlastníka, doklad o jeho štátnom občianstve, potvrdenie o jeho trvalom pobyte, tiež splnomocnenie na zastupovanie oprávnených osôb a iné nevyhnutné doklady bol v konaní starosta obce Stretava ako predkladateľ vyzvaný na odstránenie vytýkaných nedostatkov. Už výzvou prvostupňového orgánu zo dňa 18.01.2005 bol starosta obce vyzvaný na doplnenie požadovaných dokladov, pričom mu uložil lehotu 30 dní a zároveň uviedol, že do doby doručenia požadovaných dokumentov správne konanie v zmysle ustanovenia § 29 ods. 1 správneho poriadku konanie prerušuje. Prvostupňový orgán zároveň obec poučil o možnosti zastavenia konania v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 písm. d/ v prípade márneho uplynutia lehoty. Napriek tomu, že obec nezaslala OPÚ požadované dokumenty v lehote 30 dní a ani počas celej doby trvania správneho konania, správny orgán rozhodnutím z 08.08.2005, teda po viac ako ôsmich mesiacoch od prvej výzvy prerušil už prerušené konanie, a to z dôvodu, že aj napriek výzve zo dňa 18.01.2005 neboli odstránené nedostatky podania v 30-dňovej lehote. Po tomto termíne OPÚ ešte niekoľkokrát vyzýval obec o doplnenie rôznych dokumentov. Takýto postup zo strany prvostupňového orgánu považoval žalobca za svojvoľné a protizákonné konanie, keďže v dôsledku nečinnosti zástupcu oprávnenej osoby neboli nedostatky žiadosti odstránené a tým došlo k neúčelnému a nehospodárnemu naťahovaniu celého konania. Konajúci orgán bol povinný v zmysle ustanovení správneho poriadku s poukazom na jeho poučenie dané vo výzve na odstránenie nedostatkov zastaviť konanie. Toto nielenže nezastavil, ale zástupcovi oprávnenej osoby po viac ako 8 mesiacoch zaslal opätovnú výzvu a rozhodnutie o prerušení konania a následne ani po uplynutí ďalšej v nej stanovenej lehote nedošlo k zastaveniu konania. Správne orgány sú povinné dodržiavať v konaní pred nimi vo všetkých prípadoch rovnako ustanovenia správneho poriadku a nie sú oprávnené rozhodovať svojvoľne o protiprávnom zvýhodnení niektorého z účastníkov konania len z dôvodu, že ide o reštitučné nároky, ktorými majú byť zmiernené niekdajšie krivdy. Na zmiernenie spôsobených krívd slúžia práve zákony, v zmysle ktorých možno oprávneným osobám priznať reštitučný nárok, a teda zmenšiť ich ujmu, avšak účel tohto konania v žiadnom prípade nezakladá možnosť správneho orgánu postupovať v rozpore s procesnými právnymi normami, teda svojvoľne. Takýmto konaním sa správne orgány dopustili vážneho porušenia princípu rovnakého zaobchádzania s účastníkmi konania a tento nedostatok v dôsledku nesprávneho postupu pri rozhodovaní o správnej žalobe neodstránil ani krajský súd.

19. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

20. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

21. Zúčastnená osoba B. R. sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrila.

III.

Konanie na kasačnom súde

22. Najvyšší súd SR ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 445 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

23. Najvyšší súd SR ako príslušný súd podľa ust. § 11 písm. g/ SSP prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s ust. § 452 ods. 1 SSP.

24. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, rovnako ako v správnom konaní a v správnej žalobe, poukazoval na to, že neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie práva na navrátenie vlastníctva k predmetným

pozemkom pre oprávnenú osobu B. R. s poukazom na ust. § 5 ods. 2, § 2 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., keď v reštitučnom konaní oprávnená osoba právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom riadne a včas v zákonnej prekluzívnej lehote do 31.12.2004 na príslušnom správnom orgáne neuplatnila.

25. Sťažovateľ spochybňoval existenciu riadneho splnomocnenia na uplatnenie reštitučného nároku, ktoré udelila oprávnená osoba obci Stretava v zastúpení štatutárom, starostom tejto obce, keď za plnomocenstvo k uplatneniu reštitučného nároku oprávnenej osoby žalobca nepovažoval splnomocnenie zo 17.12.2004, ktorým oprávnená osoba prostredníctvom štatutárneho zástupcu obce Stretava si reštitučný nárok na príslušnom správnom orgáne do 31.12.2004 uplatnila, keď žalobca spochybňoval obsah splnomocnenia zo 17.12.2004, ako aj obsah prezenčnej listiny z verejného zhromaždenia vo veci uplatneného reštitučného nároku na navrátenie pôdy konaného dňa 15.12.2004 na Obecnom kultúrno-spoločenskom stredisku v Stretave. Sťažovateľ označené splnomocnenie zo 17.12.2004 nepovažoval za splnomocnenie, ktorým oprávnená osoba v súlade so zákonnou úpravou splnomocnila obec Stretava ako spoločného zástupcu podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. na uplatnenie reštitučného nároku v jej mene, práve z dôvodu absencie zákonných požiadaviek na plnú moc. Podľa sťažovateľa oprávnená osoba nespĺnila zákonné kritériá na uplatnenie reštitučného nároku. Z tohto dôvodu považoval sťažovateľ rozhodnutie žalovaného vydané postupom podľa zákona č. 503/2003 Z.z., ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu správneho súdu, za nezákonné.

26. Kasačný súd po oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku správneho súdu, vyjadreným najmä v bode 12. až 14. rozsudku, ako i so závermi vyslovenými v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v konaní sp.zn. 10Sžr/145/2011, ktorý rozsudok hodnotí obsah obdobnej plnej moci zo 17.12.2004, ako aj prezenčnú listinu z verejného zhromaždenia vo veci uplatneného reštitučného nároku na navrátenie pôdy, konaného 15.12.2014 v Obecnom kultúrno-spoločenskom stredisku v Stretave, vydaných rovnakým postupom ako v prípade účastníčky konania B. R., avšak vo vzťahu k inej osobe.

27. Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 10Sžr/145/2011 zo dňa 16.11.2011 konštatuje, že: „ má za preukázané, že starosta Obce S. M. K. podal dňa 31.12.2004 žiadosť o navrátenie vlastníctva k pôde na príslušný Obvodný pozemkový úrad v Michalovciach. Takto postupoval starosta obce na základe poverenia vlastníkov pasienkového spoločenstva odsúhlasenom na verejnom zhromaždení vlastníkov dňa 15.12.2004, kde bol väčšinou hlasov vlastníkov starosta obce určený za spoločného zástupcu na uplatnenie nárokov na vydanie nehnuteľností podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. Je nesporné preukázané z prezenčnej listiny z verejného zhromaždenia vo veci uplatnenia reštitučného nároku na navrátenie pôdy konaného dňa 15.12.2004 v Obecnom kultúrnom spoločenskom stredisku v S., že sa ho zúčastnila a svoju účasť podpisom potvrdila aj oprávnená osoba M. M. Je teda nesporné, že oprávnené osoby reštituenti konajúc podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. splnomocnili súhlasom majiteľov väčšiny podielov na uplatnenie nároku na navrátenie vlastníctva starostu obce. Keďže, ako už bolo uvedené účastníkom tohto zhromaždenia bola aj oprávnená osoba, je nesporný jeho úmysel uplatniť si reštitučný nárok a poskytnúť plnomocenstvo na zastupovanie starostovi obce.

28. Na základe uvedeného mal Najvyšší súd SR za preukázané, že za M. M. konal zástupca oprávnený na základe zákona, ktorému oprávnenie na zastupovanie odsúhlasil M. M. dňa 15.12.2004 nepochybným prejavom svojej vôle nechať sa zastupovať a v dôsledku toho potom podpis splnomocnenia nemá konštitutívny účinok, ale je iba formálnym znakom potvrdzujúcim existenciu práva na zastupovanie splnomocnenej osoby. Vzhľadom na to je podstatné, že reštituent jednoznačne prejavil svoju vôľu nechať sa zastupovať konkrétnym zástupcom, ktorý oznámil správnomu orgánu, že bude reštituenta zastupovať a zároveň nárok uplatnil v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote.“

29. Najvyšší súd v interpretácii zákona č. 503/2003 Z.z. uvádza, že aj v tomto prípade ide o reštitučný zákon, ktorým sa demokratická spoločnosť snaží aspoň čiastočne zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd, spočívajúcich v porušovaní všeobecne uznávaných ľudských práv a slobôd zo strany štátu. Štát, jeho orgány a obce sú teda povinné postupovať v konaní podľa tohto zákona v súlade so záujmami osôb, ktorých ujma má byť aspoň čiastočne kompenzovaná. Tento výklad vychádza

zo skutočnosti, že zmyslom všetkých reštitučných zákonov bolo zmiernenie následkov niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v rozhodnom období, pričom zákonodarca si bol vedomý, že odstránenie všetkých krívd nie je reálne a že sa musí uspokojiť len s nápravou niektorých.

30. Tieto závery Najvyššieho súdu SR sú plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec, keď pri posudzovaní skutkovo totožných vecí je potrebné, aby súdna prax bola jednotná, tento záver vyplýva z ustálenej judikatúry. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 479/2018-81, najvyšší súd dbá o jednotný výklad a jednotné používanie zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vlastnou rozhodovacou činnosťou a tým, že prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zverejňuje právoplatné súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Zákonnou podmienkou využitia tejto právomoci najvyššieho súdu je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Aj z rozsudku ESELP vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. decembra 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Prijatie zjednocovacieho stanoviska najvyššieho súdu má právny význam aj v tom, že od tohto momentu požiadavka právnej istoty vyžaduje od senátov toho - ktorého kolégia najvyššieho súdu, aby pri nezmenenej právnej úprave toto stanovisko rešpektovali a z neho pri posudzovaní správnych žalôb v identických alebo obdobných prípadoch vychádzali, hoci aj v rozpore so svojimi rozhodnutiami z obdobia pred prijatím predmetného stanoviska

31. Kasačný súd nezistil dôvod (skutkový a právny), aby sa od vysloveného právneho názoru v citovanom rozsudku najvyššieho súdu odchytil. Naopak, plne sa s vysloveným právnym názorom stotožňuje a odkazuje naň.

32. Kasačný súd zdôrazňuje, že účelom reštitučného konania postupom podľa zákona č. 503/2003 Z.z. je, ako je tomu podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, odstrániť krivdy páchané na osobách v minulom režime. Preto aj z tohto dôvodu výklad, ktorý v správnom konaní a súdnom prieskume prezentoval sťažovateľ, považuje kasačný súd za prísne formalistický. V tejto súvislosti možno poukázať na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 306/2010 zo dňa 08.12.2010, podľa ktorého orgánom verejnej moci a predovšetkým súdom nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu.

33. Pokiaľ sťažovateľ vytýkal správnomu súdu, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nezodpovedal na všetky otázky, formulované v správnej žalobe (žalobné body), kasačný súd poukazuje na to, že ustanovenie § 137 a nasl. SSP je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí

dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu SR z 3. júla 2003, sp.zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

34. Kasačný súd sa nestotožnil s týmto sťažnostným bodom a argumenty, na základe ktorých rozhodol správny súd, sú podľa neho zrozumiteľné a dostatočne obsiahnuté v odôvodnení jeho, keď správny súd jednoznačne vyslovil právny názor, že oprávnenou osobou bol uplatnený reštitučný nárok prostredníctvom splnomocniteľa riadne a včas na príslušnom orgáne v súlade s právnou úpravou zákona č. 503/2003 Z.z. Tento záver kasačný súd po oboznámení sa s obsahom kompletného súdneho a administratívneho spisu v plnej miere akceptuje.

35. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že postup žalovaného je v rozpore so zákonom, v súvislosti s postupom správneho orgánu, ktorý vydaním správneho rozhodnutia (správny orgán konanie prerušil, vyzýval obec na predloženie listín s poučením podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku a napriek „nečinnosti“ obce konanie nezastavil, ale meritórne rozhodol) kasačný súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie správneho orgánu vydané podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z., ktorým správny orgán navrátil vlastníctva k pozemkom oprávnenej osobe B. R., rod. Š.. Správny súd preskúmaval zákonnosť tohto rozhodnutia správneho orgánu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a nezistil, že postup predchádzajúci vydaniu rozhodnutia žalovaného malo vplyv na jeho zákonnosť, čo je zrejme z výrokovej časti rozsudku správneho súdu a jeho odôvodnenia.

36. I keď správny súd v dôvodoch rozsudku sa k námietke sťažovateľa v postupe žalovaného v dôvodoch rozsudku nevyjadril, tento postup správneho súdu podľa kasačného súdu nie je takou vadou, ktorá má vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu, keď pre posúdenie zákonnosti správneho rozhodnutia je podstatné, či oprávnená osoba riadne a včas reštitučný nárok postupom podľa zákona č. 503/2003 Z.z. uplatnila. Posúdenie tejto otázky bolo podľa kasačného súdu východiskom pre rozhodovanie správneho orgánu a východiskom aj pre posudzovanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu správnym súdom. Navyše kasačný súd je toho názoru, že postup žalovaného, ktorý pred vydaním meritórneho a správnym súdom preskúmaného rozhodnutia zvolil, síce bol v určitom antagonizme s jeho následnou rozhodovacou činnosťou, tento postup však nie je podľa kasačného súdu vadou správneho konania, ktorá mala vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Preto aj prípadné zrušenie rozhodnutia žalovaného pre tento postup správneho orgánu by bol aplikáciou prísne formalistického prístupu. Podľa kasačného súdu by neprivodil sťažovateľovi priaznivejšie rozhodnutie. Obdobne zrušenie rozsudku krajského súdu z dôvodu nez dôvodnenia tohto žalobného bodu by znamenalo len formálne zopakovanie súdneho procesu opäť bez priameho vplyvu na výsledok a rozhodovaciu činnosť správneho súdu vo veci.

37. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné dospieť k záveru o nesprávnosti právneho záveru správneho súdu. Podľa kasačného súdu správny súd sa dostatočným a náležitým spôsobom vysporiadal s obsahom žaloby, pričom s jeho právnym posúdením veci sa stotožnil aj kasačný súd. Správne orgány vykonali vo veci dostatočné dokazovanie,

čo je zrejmé z pripojeného administratívneho spisu, z ktorého nepochybne vyplýva, že oprávnená osoba si riadne a včas reštitučný nárok na príslušnom orgáne uplatnila.

38. Kasačný súd záverom upriamuje pozornosť sťažovateľa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 103/2011, v zmysle ktorého je neúčelné a nehospodárne formálne zopakovanie administratívneho konania, ak pre účastníka vo vzťahu k skutkovej stránke veci nepredstavuje reálnu možnosť dosiahnuť rozhodnutie v jeho prospech a za takýchto okolností platí, že nie každé porušenie procesného predpisu má za následok porušenie práv účastníka konania. Súčasne kasačný súd poukazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu v konaní sp.zn. 4Sž/98-102/2002 zo dňa 17.12.2002, podľa ktorého „rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka“.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd kasačné námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov najvyšší súd ako súd kasačný kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

40. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, nárok na ich náhradu nepriznal podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania, pretože to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta prvá SSP) a nezistil dôvody pre aplikáciu ust. § 168 SSP. Kasačný súd nezistil splnenie zákonných podmienok pre postup podľa § 169 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP pre priznanie trov kasačného konania ďalšiemu účastníkovi konania, navyiac, keď ďalší účastník konania vznik trov v kasačnom konaní nepreukázal.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR jednomyselne pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.